

GĂOACEA ETERICĂ

Din pricina vibrațiilor joase, a păcatelor, devii atât de greu încât nu te mai poți mișca decât cu foarte mare dificultate și, în final, ajungi să te scufunzi de viu în pământ. O prăbușire spectaculoasă într-un hău pe care doar îl bănuiai. Pământul este mai întâi cald, pe urma rece, mai rece, mai umed, mai rece, ca, dintr-odată, spre miezul lui să devină din nou cald, din ce în ce mai cald, mai fierbinte, clocot vulcanic. Depinde cum te prăbușești. Și cât de puternică este forța de absorție care te atrage către centrul pământului. Ori nu există o forță de absorție care să vină dinspre interiorul pământului ci numai o alta forță, de presiune, care vine de sus? Ori poate că de fapt nu te prăbușești. Poate doar te temi să nu se întâmple una ca asta? Și, oricum, teama, ca trăire în sine nu face decât să-ți scadă și mai mult vibrațiile. Ca și cum ai mai avea nevoie de asemenea căderi. Când toata viața a fost o cădere, o derivă, o pendulare între bucătărie și bancomat. Te temi pentru că, deși nu conștientizezi cu precizie, undeva, într-un străfund de suflet se sedimentează ideea că s-au adunat prea multe și că toate te trag în jos și dacă nu ți se apleacă grumazul astfel încât să atingi cu fruntea pământul, într-un gest prelung și repetat de umilință, într-o zi, sigur, n-ai să te mai poți menține pe linia de plutire. În definitiv, Einstein a demonstrat că noi percepem ca materie dură și solidă ceva care este în cea mai mare parte un spațiu gol având un oarecare șablon energetic. Deci nu ai cum să devii atât de greu încât să nu te mai țină la suprafața lui șablonul energetic care se numește pământ. Pentru că și tu, la rândul tău ești tot un spațiu gol având un oarecare șablon energetic. Dar atunci când intri în pământ pentru totdeauna, moartea care e hărăzită tuturor ființelor vii, nu înseamnă un alt șablon energetic care poate fi sau nu real, moartea este adevărată chiar dacă este doar moartea șablonului energetic la desfătarea căruia atât de mult ții. Joasele vibrații care te-au însoțit în permanență nu te pot susține, nu te pot ajuta să te înalți, chiar dacă ai scăpat de greutatea trupului. Rămâne în urmă pe pământ doar găoacea eterică cu învelișul ei încărcat de materii dispersate parțial, aflate în derută, lăsându-se încet, încet ca un burduf din care a fost scos aerul. Dar mai rămâne prin preajmă și sufletul care nu se poate desprinde de suprafața pământului. Sufletul e ca puiul de vultur care nu a luat încă lecția de zbor. Dacă s-ar aventura dincolo de marginea cuibului s-ar prăbuși în hău de la înălțimea cuibului fluturând inutil și grotesc din aripile neînvățate cu zborul și s-ar zdrobi de stânci. Dar nu pornește, nu se aventurează, reprezentarea mentală asupra bunăstării, atârnă ca o ancora grea. Nu riscă, nu își demonstrează cutezanța. Întotdeauna a privit peste marginea cuibului cu un fel de detașare. Ca și cum nu el ar fi fost cel care

ar fi trebuit să se avânte ci un altul pliat peste marginea sinelui.

Nimic nu limpezește mai bine cugetul unui om decât o călătorie făcută de plăcere, atunci când reușești să te debarasezi de problemele curente. Nu imediat te debarasezi, nu imediat. Încordarea se risipește treptat, ca și cum cineva, nu poți preciza cine anume, ar umbla prin fiecare încăpere a ființei și ar stinge rând pe rând luminile, ar închide geamurile, balcoanele și ușile, ar trage cu atenție draperiile, ar pregăti fiecare celulă pentru odihnă. Când luminile se sting de peste tot, abia atunci observi cum năvălește peste tine albastrul strălucitor al cerului de parcă un vâl a căzut de pe ochi. După ce atâta vreme te-ai ancorat în momente telurice, în bani și în destin favorabil ți-e foarte greu să înțelegi că de jur împrejurul tău e doar cerul albastru. Un timp resimți absența tumultului vieții active ca și cum ți-ar lipsi. Timpul era plin de noutăți, năvălind dintr-o lume vie. O spumă efervescentă care te trăgea în centrul tumultului, spre interiorul centrifugii, odată cu toate neliniștele, cu impuritățile și neclaritățile. Dintr-odată cineva a întrerupt toate aceste contacte. Butoane care se apasă și se sting, unul după celălalt până nu mai rămâne nici unul conectat. O liniște totală pe care la început o resimți ca pe o pierdere sau ca pe un pericol. Liniștea dinaintea furtunii. Apoi liniștea năvălește cu adevărat, blând și prietenos peste tine ca și cerul albastru și pur. Te pătrunde, te învăluie, te copleșește, te protejează, îți deschide larg ochii. O călătorie poate să însemne o dorință de schimbare dar poate să ascundă o nemulțumire care se manifestă printr-o căutare de noi orizonturi, de noi adevăruri poate să însemne și o simplă fugă din fața cotidianului devenit agresiv. Dar tu nu conștientizezi adevărata nevoie care te-a propulsat către noi orizonturi. Nici nu vrei să conștientizezi pentru că ai începe să-ți pui întrebări la care nu cunoști cu precizie răspunsul, doar îl bâjbâi, doar îl presimți. Nu ești obișnuit să privești în lăuntru ființei ci numai în afara ei. Tu știi doar că vrei să faci o călătorie. Scăpat din inerția vâscoasă a conveniențelor tragi aer în piept de parcă ai vrea să cuprinzi întreaga atmosferă. Îți amintești de importanța inspirației și a expirației. Dar uiți repede să mai inspiri și să expiri așa cum ai citit prin cărți, nedorind să-ți asumi un proces de transformare interioară. Vrei doar o călătorie de plăcere. O limitare a capacității de a interacționa, de a intra în relație cu cei din jur. Vrei să trăiești bucuria simplă în toata plenitudinea ei, scăpat din contextul social care ajunsese să te înăbușe.

Percepția frumuseții din jur este ca un barometru sensibil și bine reglat, un puls care te încarcă și măsoară un timp specific, numai al tău. Uneori poți avea norocul

de-a percepe partea divină a propriului sine. Pentru că ea există, prinsă de tine cu fir de argint, diafană, caldă melodioasă așteptându-te calmă și zâmbitoare cu tava de lumină întinsă, numai ș-o accepți, numai s-o iei în seamă. Această parte divină este mai mult decât înțelegere a toate câte sunt, este mai mult decât acceptul spre cunoaștere

Învățătorul: - Vedeți copii? Aici era Piața Universității. Aici s-a manifestat acea explozie teribilă de entuziasm care urma să schimbe lumea. O dorință colectivă împlinită venită ca un combustibil celest. Aveți voi idee cât de mult înseamnă o dorință colectivă împlinită? Simțiți? Încă se mai percep vibrațiile. Ia fiți atenți! A ridicat în sus degetul subțire și prelung neobișnuit cu coada sapei. Ascultați. Copii ascultau împietriți, concentrați să audă Vibrația momentului intrat deja în istorie. Trecuseră mai bine de șaptesprezece ani de atunci. Dar, dacă domnul Învățător spunea așa, atunci ei, copii, ar fi trebuit să audă. Domnul Învățător este un om corect și plin de idealuri deci ar fi trebuit să audă. Să audă. Să audă. Dar ei nu auzeau decât huetul mașinilor. Și simțeau în nări praful și fumul ieșit de pe țevile de eșapament. Și vedeau fețele trecătorilor, indiferente, posomorâte, întunecate. Trecători grăbiți și triști care nu mai conștientizau nimic. Nici măcar crucile acelor eroi care muriseră acolo pentru o cauză dreaptă, o cauză comună. Trași de șuvoiul gândurilor, priveau înaintea fără să privească și își vedeau de drum cu grabire. Cândva cântaseră împreună "E greu titlul de erou / Că frați noi suntem". Clătinaseră împreună lumânările sau brichetele aprinse în ritmul trist al melodiei, dintr-o parte în alta, dintr-o parte în alta, o mare de lumini care se unduiau, se vălureau în toată piața în același ritm adunând lacrimi care treceau sau nu dincolo de pleoape, adunând lacrimi și înfrățind inimi. **Nu putem reuși decât împreună, sunase sloganul. Oamenii copleșiți de probleme acum, de sărăcie, de lipsă de timp. Oamenii fără iluzii, coborâți pe scara dezamăgirii până în subsolul ființei în beznă și igrasie. – Simțiți, copiii? A mai întrebat domnul Învățător și a înălțat și mai mult gâtul și așa prea lung iar degetul arătător înălțat către cer parcă s-a înălțat și mai sus, devenind fumuriu, transparent. - E ca și cum ar veni vacanța pentru toată lumea? a întrebat copilul cu vocea prea firavă ca să poată fi auzită. – Taci, mă, nu de vacanță poate fi vorba, i-a răspuns un coleg și l-a ciupit de braț. Degetul domnului învățător încă era ridicat spre cer, și privirea la fel și cu gura puțin deschisă asculta Vibrația unei dorințe colective împlinite ajunsă în istorie acum. Se urcase sus, Vibrația dorinței împlinite, pe scara șubredă de lemn, întărită pe alocuri cu șipci abia scoase de sub rindea, imobilizate cu sârmă și reușise să găsească un locușor prielnic, ferit de intemperii, undeva într-o altă dimensiune. Stătea acolo, simțindu-se singură și părăsită de toată lumea și din când în când mai privea la baza scării doar, doar cineva o mai avea nevoie de ea. Dar nu mai avea nevoie de ea decât domnul acesta slab și blond care venea uneori și privea către ea țintă. Oare o vedea cum stă la adăpost și așteaptă bălăbănind din picioare de plictiseală? Uite și acum,*

Zait Marga-Doina - Portret

caraghiosul, a târât după el clasa de copii, a închiriat un microbuz, a strâns bani de drum. Ce să facă niște copii amărâți, așa de mici, cu Vibrația unei dorințe împlinite? Ce să înțeleagă ei? Ei nici nu se născuseră când se produsese vibrația. Oare nu mai e în toate mințile domnul Învățător? În loc să-i ducă pe copii la munte, la mare, în loc să-i lase să se joace pe câmpiile verzi. Uite-l cum mă privește fix, mă privește și nu mă recunoaște. Că doar n-am să cobor șubreda scară până la el, ca să-l înalț, ca să-l ajut să retrăiască ceva ce, oricum, n-a uitat niciodată și ca să ne plângem unul altuia pe umeri. La ce i-ar folosi un sentimentalism desuet? Azi e sfânta duminică, mai bine ascultăm liturghia, mai bine aducem mulțumiri Domnului. Dar domnul Învățător cu ochii lui albaștri a tot privit în sus până când ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. Și o picătură a coborât de-a lungul obrazilor supti și palizi și s-a oprit deasupra buzei. Poate că era o lacrimă derutată ori poate că era o picătură întârziată de șampanie venită din urmă, din Vibrația exploziei de bucurie a multămii de oameni, explozie de bucurie petrecută cândva la Sărbătoarea Tapului? O fetiță din grupul de elevi, o fetiță cu părul blond ca spicul de grâu, obosită să tot privească fără de nici un folos la degetul domnului Învățător care arăta tot către cer, de unde urma să coboare spre ei Vibrația momentului istoric, s-a aplecat și a cules de jos o pălărioară ruptă dintr-o petunie, a mirosit-o adânc și a zâmbit de încântare. Și, dintr-odată, s-a umplut de vibrațiile prezentului și de energie, a clipit neștiind ce se întâmplă, a râs și i-a privit pe toți cu iubire.